

ROBERT BRYNDZA

NE TAK ÚPLNĚ

Jaké to je začínat
po čtyřicítce znovu?

SOUKROMÉ

E-MAILY

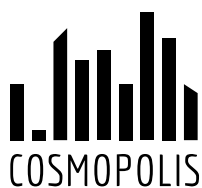
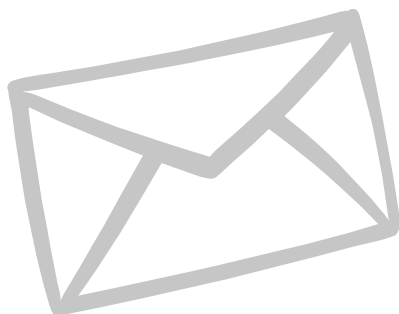
COCO

PINCHARDOVÉ

ROBERT BRYNDZA

NE TAK ÚPLNĚ SOUKROMÉ E-MAILY COCO PINCHARDOVÉ

ROBERT BRYNDZA

NE TAK ÚPLNĚ

*Jaké to je začínat
po čtyřicítce znovu?*

SOUKROMÉ

E-MAILY

COCO

PINCHARDOVÉ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE NOT SO SECRET EMAILS OF COCO PINCHARD:

Copyright © 2012 by Raven Street Ltd

Text © Robert Bryndza, 2012

Translation © Ivana Skenderija, 2021

© Grada Publishing, a. s., 2021

Z anglického originálu, vydaného vydaného na CreateSpace Independent Publishing Platform v roce 2012, přeložila s přihlédnutím ke slovenskému překladu Ivana Skenderija

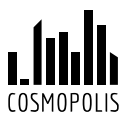
Za laskavé svolení využít jeho slovenský překlad děkujeme Jánovi Bryndzovi

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy a korektury Monika Jitřenková

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, Honewa

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2021 jako svou 8070. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-4282-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-4281-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-0540-3 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

The background of the page is a repeating pattern of various communication-related icons in a light gray color. These icons include speech bubbles, paper airplanes, envelopes, paper clips, and '@' symbols, scattered across the entire page.

Jánovi, bez jehož pomoci, podpory
a výjimečnosti by tato kniha
nikdy nevznikla.

Velké díky patří mé tchyni Vierce
za starostlivost a lásku
a Martušce Púchovské
za skvěle odvedenou práci a pomoc
při psaní slovenské verze mé knihy.

PROSINEC 2008

Odesláno: Čtvrtek 25. prosince 20:01

Adresát: chris@christophercheshire.com

Milý Chriši,

šťastné a veselé Vánoce? Ani ty moje nejsou. Švagr a švagrová přicestovali včera v noci. Meryl a Tony přijeli do Londýna z Milton Keynes na svém novém tandemovém kole. Museli se asi hodinu rozmrazovat v garáži u kotle. Hlavně že zachraňují celou planetu a nezanedbávají tak uhlíkovou stopu! Rosencrantz vyzvedl svou babičku Ethel z domova důchodců a ona samozřejmě hned začala tím svým starým známým: „Tohle sou moje poslední Vánoce.“ A hned se pozvala i na Vánoce napřesrok, a i na Velikonoce a Svátek matek...

Daniel opět pracoval dlouho do noci (divadelní oponu zatáhli až v jedenáct v noci). Pro vykouzlení vánoční atmosféry jsme s Rosencrantzem, Ethel a Meryl ozdobili vánoční stromek v obýváku. Tony strávil večnost skládáním dřeva a novin do krbu, a pak stačila jedna sirka a všechno bylo fuč. Asi se nudil. Ve chvíli, kdy se nevinné zdobení stromku změnilo v bitku, se Tony vytratil. Nemohli jsme se shodnout na tom, jak má stromek vypadat. Ethel a Meryl chtěly stříbrné koule a já jsem chtěla tradiční vícebarevné koule, řetěz

a šilhavého Mikuláše s vousy z vaty, kterého mi vyrobil Rosencrantz z toaletního papíru, když mu bylo pět. Ani jedna ze stran nechtěla začít hádku ještě před Štědrým večerem, takže došlo k řadě kompromisů. Budou u nás celý týden. Lituju, že jsem nesebrala odvalu říct jim: „Jděte už do prdele, krávy!“ Nakonec jsme vyzdobily polovinu stromečku stříbrnými koulemi, druhou polovinu barevnými a dohodly se, že budeme stromeček otáčet každý den na jednu stranu. Rosencrantz se moudře připojil k Tonyemu v zahradě, kde mu pomáhal promazat kolo.

Štědrý den začal slibně. Bála jsem se reakcí na své kuchařské umění, ale naštěstí mě celkem překvapivě zachránila HD televize s úhlopříčkou 160 cm. Kdyby se mi bývalo nepovedlo úspěšně odvést pozornost celé rodinky pěknými vánočními filmy, ukamenovali by mě za to, že na Štědrý den podávám mražené polotovary.

Díkybohu, že jsme si extra připlatili za reproduktory s prostorovým zvukem. Když zpívali koledníci v přímém přenosu, dala jsem zvuk víc nahlas, aby nikdo neslyšel pípání mikrovlnky.

Ethelinu pozornost odvedl i Rosencrantz, když jí řekl, že za TV s Dolby jsme zaplatili ze zálohy na mou novou knihu *Lov na lady Dianu*. Nechtěla věřit, že mi někdo zaplatil za takový brak. Nijak se mě to nedotklo, alespoň nikdo nepřišel na to, že neumím vařit. :-)

Následuje seznam dáreků, co mi přinesl Ježíšek:

1. Marlboro Lights. Nevím, zda byl smutnější fakt, že mi můj syn koupil k Vánocům 20 krabiček cigaret, nebo to, že jsem ho o ně sama poprosila.
2. Stahovací kalhotky Spanx. Přesně takové, jako měla Bridget Jonesová. Jsou skutečně megaobří, ale dokážou zázraky! Stáhnou břicho, zadek i stehna. Měla jsem z nich vážně radost.

Když jsou dost dobré pro Beyoncé, jsou dobré i pro mě. Potom Ethel vysvětlila, kde sehnala můj vánoční dárek. Od kamarádky z domova důchodců, jejíž tlustá dcera nedávno zemřela při autonehodě. „Už ty bombardáky nebude potřebovat,“ ještě se ušklíbla.

3. Tři páry černých punčoch/sprej na komáry, spleené dohromady lepicí páskou. „To máš na ty tvoje velké křečové žíly,“ pošeptala mi Meryl pěkně nahlas. Doufám, že tím myslela ty punčošky.
4. iPhone. K němu se ještě vrátím.
5. DVDčka od Tebe – kompletní edice oblíbeného seriálu *Sex ve městě*. Děkuju. Chlubila jsem se Rosencrantzovi, jak se přidám k fandům seriálu a budu konečně cool. „Mami, *Sex ve městě* je sto let zaopicema,“ setřel mě s očima v sloup, „my teď sjíždíme *Dextera*.“
6. Chanel No. 5 od Mariky. Stále se mi s ní nedaří spojit. Chtěla jsem jí popřát šťastné a veselé. Ty jsi s ní nemluvil? Asi mají přetržené vedení. Slovensko zasáhla hrozná sněhová kalamita.

Meryl a Tony dali Rosencrantzovi knihu *Harryho Pottera*. Tohle fakt odflákli, ty knihy mají v každých Levných knihách a i na benzínkách. Ethel se na ni podívala a řekla: „Vždyť je mu už devatenáct! Zajímají ho jiný klacky než kouzelná hůlka Harryho Pottera!“ Potom mu podala krabičku Durex Vibrations. Meryl skoro odpadla.

„Je to fešný homosexuál!“ prohlásila Ethel. „S mým dárečkem se toho naučí víc než s tvým, Meryl.“

Věříš, že to byla trefa do černého? :-) Tony zrudnul jako rajče a radši odběhl pro další šampaňské.

Já jsem každému darovala mou podepsanou knihu *Lov na lady Dianu*, když jsou taková držgrešle a sami si ji nekoupí. M + T

sehráli bravurní divadélko, jakou mají radost. Ethel knihu rovnou šoupla do kabelky. Nenamáhala se ani přečíst si věnování. Měla větší radost z knihy, kterou jí koupili M + T. Bestseller *Výroba vína na balkóně*. „Víte, že tamta má stejného nakladatele jako Coco?“ řekla Ethel a prstem ukazovala na fotku autorky Reginy Battenbergové.

„Hmmm, my milujeme Reginu Battenbergovou,“ řekla Meryl.

„Byla super v té talkshow minulý týden. Jak se to jmenovalo...?“ ptal se Tony, „teď si za boha nevzpomenu.“

„Potkala ses s ní někdy, Coco?“ zeptala se Meryl vzrušeně. Řekla jsem jim, že jsem Reginu potkala v jednom knihkupectví. Obě dvě jsme tam měly autogramiádu.

„Fronta lidí, co chtěli její podpis, se musela táhnout až ven z obchodu ve srovnání s tou tvojí,“ pronesla Ethel se zákeřnou jiskrou v oku. Rosencrantz šel pohotově vzbudit svého otce, aby předešel první nadcházející vánoční hádce. Žasla jsem nad tím, jak Danielovi stačí k velké rodinné popularitě to, že spí do odpoledne a potom si to přihasí dolů po schodech v županu. „Mami, ségra, Tony,“ zahlaholil a podával jim dárečky z kapsy svého županu. Meryl a Ethel kvičely jako fanyanky na koncertě Toma Jonese. A to neměl ani vyčištěné zuby.

Políbil mě a vytáhl krásně zabalenou krabičku s velkou bílou mašlí. Krabička byla v krásném zeleném odstínu, hned jsem si pomyslela, že je to Tiffany!!! Před Vánoci jsme se párkrát sešli na Regent Street, kde jsme obdivovali, jak nádherně je Londýn vyzdobený. Daniel nás pokaždé nasměroval na Bond Street, kde mě nechal obdivovat výklad zlatnictví Tiffany a mudroval nad překrásným diamantovým náhrdelníkem. Vzrušeně jsem strhla mašlí. Krabička se otevřela a v ní byl uložený... iPhone.

„Mobil?“ zeptala jsem se s křečovitým úsměvem.

„To není jen tak ledajaký mobil,“ řekl Daniel. „Můžeš z něj posílat e-maily i poslouchat hudbu. Vid', synku?“ zašklebil se a z druhé kapsy županu vytáhl navlas stejnou krabičku.

„Nekecej,“ zakřičel Rosencrantz. „TY VOLE, to je bomba!“

„Taková slova tady nebudeme používat,“ prohlásil Tony a uhnul Rosencrantzovi z cesty při jeho vítězném tanečku po obýváku. Málem shodil vánoční stromek, který byl na Štědrý den otočený na polovinu se stříbrnými koulemi.

„Oba dva budete potřebovat dobré mobily, abyste mě mohli pravidelně kontaktovat,“ ušklíbl se Daniel.

„Proč tě máme kontaktovat?“ zeptala jsem se zmateně.

„Před vámi stojí hudební producent nového muzikálu *Whistle Up The Wind – Pískání do větru*. Včera jsem podepsal smlouvu na turné po Severní Americe 2009.“

Rosencrantz přestal tancovat. Všichni na mě hleděli se zamrzlým úsměvem.

„Co?“ nevěřičně jsem se zeptala.

„*Pískání do větru*,“ odpověděl Daniel. „Je to nový muzikál.“

„Nemyslíš tím spíš *Whistle Down The Wind – Mluvit větrem*?“ zeptal se Rosencrantz.

„Ne. *Pískání do větru*. Je to takové neoficiální pokračování. Nemá nic společného s Lloydem Webberem. Začínáme zkoušet za pár týdnů...“

Všichni se dívali na můj nevěřičný výraz a na jeho nadšenou tvář.

„Je to moje vysněná práce,“ řekl netrpělivě Daniel. „Příprava nového muzikálu... v Americe... Dají mi osmdesát tisíc liber!“

Když zmínil tu sumu, všichni se najednou rozjásali. Ethel k němu přihopkala, vzala jeho tvář do dlaní a řekla: „Ty si můj šikovnej synek. Kdyby nebyl děda už na onom světě, byl by na tebe hrdej.“ Potom popadla skleničku šampusu a připila

na mrtvé... a na spoustu peněz. Všichni si přitukli. Já jsem odešla do kuchyně a Daniel šel za mnou.

„Líbí se ti tvůj iPhone?“ zeptal se mě.

„Proč jsi mi nic neřekl?“

„Ale, Coco, nezačínej. Jsou Vánoce.“

„Tobě připadá v pořádku, že jsi mi to oznámil jen tak, jakoby nic? A to před celou rodinou?“

„Byla to vzrušující novinka!“ rozhodil rukama. Župan se mu rozhalil. Pod ním neměl nic.

„Dobré načasování má ten můj...!“ Zasmál se, zdvihl obočí a pyšně si prohlédl ten svůj klacek.

„Do prčic, schovej si ho!“ naštvála jsem se ještě víc. „Takže ty ses mi to bál říct z očí do očí? Potřeboval jsi mámu a Meryl jako ochranku?“

„I já chci dosáhnout úspěšné kariéry,“ zasyčel při zavazování županu. „Ty jsi celý rok psala knihu.“

„Proč jsem se to musela dozvědět takhle?“

„Přemlouvala bys mě, abych to odmítl,“ začal zvyšovat hlas. „Myslíš, že toužím být dirigentem v regionálním divadle dalších dvacet let?“

„Je to spousta peněz a ty jsi úžasný dirigent...“ Ani jsem nestihla domluvit, když nakopl dveře do špajzu a začal přecházet po kuchyni, celý rudý vzteky.

„Dobře, Danieli, něco mi o tom představení řekni. Má dobrý scénář?“

Váhal s odpovědí.

„Ty sis ještě ani nepřečetl scénář?“

„Platí mi osmdesát tisíc liber! Nepotřebuju ho číst,“ zahučel. „Rozhodnuto!“

„Vážně? Neměl jsi za muzikál *Mickey Metalista* dostat náhodou padesát tisíc liber?“

„A jsme doma,“ zavrčel.

„Produkční firma muzikálu *Duch k pronájmu* zbankrotovala taky a do dnešního dne ti dluží několik tisíc liber,“ začala jsem taky zvyšovat hlas. „A když produkce tvého dalšího slavného muzikálu *Ladyboys* vyhlásila insolvenční, musela jsem si najít i druhou práci po večerech, abychom mohli poplatit pokuty za parkování tvojí kapely!“

„Byla to tvoje chyba, Coco, neměla jsi jim půjčovat svoje volvo!“ zahučel na mě.

„Danieli, byla bych jen ráda, kdybys pracoval na úspěšném muzikálu. Bohužel vždycky podepíšeš příšernou smlouvu a děláš špatná pracovní rozhodnutí, při kterých nikdy nemyslíš na rodinu!“

Vtom vešla do kuchyně Meryl. „Promiňte, že ruším, ale máma si sedla na ovladač a teď jsou všechny programy ve španělštině.“

Daniel se na mě jen podíval a odešel s Meryl do obývacího pokoje. Čekala jsem, že se vrátí, abychom mohli pokračovat v diskusi, ale po deseti minutách jsem ho našla sedět na gauči s Ethel.

„Hej, Coco,“ křikla na mě Ethel, „vohřej jídlo pro mého šikovného synka. Za chvíli začne královnin vánoční proslav.“ Daniel mi uhýbal očima.

„Musím si promluvit s Danielem.“ Tlak mi rapidně stoupal.

„Můj Daneček bude sledovat královnu Alžbětu,“ dupla Ethel.

Poodešla jsem k vánočnímu stromečku, obrátila ho na stranu s barevnými koulemi a podívala se na Daniela. „Kde je mikrovlnka, víš.“

Popadla jsem svůj vánoční dárek (cigarety), odešla do zahrady a zapálila si na schodu u kůlny. Měli nás varovat, že když se vezmeme příliš mladí, existuje vysoká šance, že náš milovaný se po čase změní v kreténa.

Když se setmělo a byla jsem dostatečně překouřená, vrátila jsem se dovnitř. Vánoční film právě skončil a Meryl se tvářila jakoby

nic. Donutila nás zahrát si hru *Plastíno*, kterou koupila speciálně pro Štědrý den. Je to pěkná blbost. Dva týmy modelují nesmysly z plastelíny a spolu se pak hádají, kdo co vymodeloval.

Meryl nás rozdělila do dvou týmů. Se mnou v týmu byl Tony a Rosencrantz a proti nám Meryl, Ethel a Daniel.

Posilňovali jsme se Baileys a sherry. Bylo to dost těsné... Už jsem jenom potřebovala, aby můj tým uhádl, co vymodeluji, a výhra byla naše.

Meryl (šéfka hry) mi dala vytáhnout kartu. Vytáhla jsem si slovní spojení „vrabec v hrsti“. Ethel si všimla, jak překvapeně jsem se zatvářila, a zamručela k Danielovi: „Todle podělá, prohraje.“

Usmála jsem se na ni, jako že ji mám na háku.

Meryl spustila stopky a Rosencrantz začal moje snažení natáčet na svůj nový iPhone (díky jeho filmování jsme nachytali Ethel, jak podvádí při svém modelování). Cítila jsem velkou zodpovědnost za celý tým. Začala jsem modelovat, co mě první napadlo – velkou ruku s maxiprsty, takže mi nezůstalo moc plastelíny. Ještě jsem vymodelovala malého ptáka... Ne toho, co létá (ten mě ani nenapadl), ale mužské přirození. Chápeš? Pták – vrabec v hrsti?!

Celý pokoj ztichl. Všichni koukali na plastelínový penis. Potom na Daniela. A nakonec na mě.

„Toto je můj... moje, tvoje pomsta?“ zakoktal zmatený Daniel. „Ztrapnit mě?“

„Ne! To není tvůj!“ snažila jsem se zachránit situaci. „Chci říct...“

„Coco, to bylo sprostý, tos teda nemusela,“ řekla Ethel. (Ženská, která si každé Vánoce vytáhne z úst zuby, strčí je krůtě do zadku a hýbe s nimi, jakože si s námi ta krůta povídá.)

Meryl s hrůzou sledovala, jak začalo malé plastelínové přirození povadat z tepla od krbu. Proč jsem ho jen vymodelovala s erekcí? Před mým synem?! Meryl na něj hodila mou knihu *Lov na lady*

Dianu. Tony si rychle překřížil nohy a Rosencrantz samozřejmě nezklamal a natáčel dál.

Jestli to nahraje na YouTube, zabiju ho!

Já se teď schovávám v posteli s flaškou Baileys. Zbytek osazenstva se přesunul do hudebního pokoje. Daniel se realizuje u klavíru a zbytek klanu ho doprovází zpěvem. Až sem slyším ten Merylin ječák: „Kde je Coco, potřebujeme někoho, aby zpíval druhý hlas.“

Amen.

Ještě tu budou šest dní.

Chybíš mi.

XOXO,

Coco

Odesláno: Pátek 26. prosince 23:33

Adresát: chris@christophercheshire.com

Je mi velmi líto, že ani Tvoje Vánoce s rodinou nestojí za nic. Proč si je vždycky pověsíme na krk? Ano, vím, Tvoje rodina Ti stále vyhrožuje, že Tě vydědí. Chápu. Marika se vždy ráda vrací na Slovensko, protože je tam doma. Ale jaký důvod k masochismu mám já? Se švagrovou ani tchyní jsme si nikdy nepadli do oka a s Danielem máme zatím největší krizi, co jsme kdy měli... Víš, čím to je, že se sem nacpou každické Vánoce? Jsem pro ně jenom levný hotel. Každý tu vyfasuje pokoj a stravu. Měla bych jim začít vystavovat účty. Za kolik Vaši pronajímají vilu ve Španělsku?

Dnes ráno Meryl opékala slaninu na kontaktním grilu od Ježíška (koupil jí ho Tony) a Ethel upijela vyteklé sádlo ze slaniny z malého hrnečku. Vánoční stromeček přetočili na stříbrnou stranu, i když

měl dneska být na mojí barevné straně. Samozřejmě že jsem ho přetočila nazpět, čímž jsem vykopala válečnou sekeru.

Daniel se vypařil v deset na představení, které diriguje. K obědu jsme se nacpali párky a vyrazili metrem do Richmondu, kde byla jeho odpolední show. Musím uznat, že hudbu složil překrásnou, ale scénář *Sněhurky* byl velice netypický.

V této verzi je kromě sedmi trpaslíků i pošťák Pat s Noddym.

Po představení jsme šli do zákulisí, kde nám Sophie (hrála Sněhurku) udělala šálek čaje. K Danielovi se chovala až příliš familiárně a věděla, že si dává do čaje čtyři cukříky. Celé mi to tedy moc nesešlo. Vypadá jako ženská, která nemá problém vyspat se se sedmi chlapy najednou.

Trochu jsme si všichni pokecali. Já jsem ignorovala Daniela a on ignoroval mě. Rosencrantz se ho vyptával, zda má hra homosexuální podtext, když pošťák Pat žije s Noddym. Příští rok bude mít na konzervatoři předmět Homosexualita v divadle a ve filmu. Profesor mu proto řekl, ať se porozhlédne, co se aktuálně děje v tomto směru na divadelních prknech a filmových plátnech.

Daniel nevěděl, co na to říct. Ethel ho zachránila: „Nebud sprosták, Rosencrantzi, všeci vědí, že pošťák Pat je ženatý.“

Po cestě domů si Meryl postěžovala, jak jí návštěva zákulisí zkazila okouzující dojem z představení. Řekla jsem jí, že až tak okouzující to nebylo, zvláště ve chvíli, když postava Zlé královny (hrál ji chlap, museli šetřit rozpočet) zpívala *It's Raining Men* s neoholenými pažemi a Noddy přitom tancoval ve vypasovaných legínách.

Ledy se neprolomily ani večer v posteli. V hlavě se mi dokola promítalo, jak vyzývavě míchala Sněhurka Danielovi cukr v čaji. Rozhodla jsem se, že na něj vyrukují s ženskými zbraněmi, a oblékla jsem si takové přisprostlé spodní prádélko. Než jsem se do něj

navlékla, Daniel usnul. Meryl ho nadopovala čajem na spaní.

Nedělali jsme to od prvního prosince. Velmi dobře si to pamatuju, v ten den jsem si otevřela první okénko adventního kalendáře. Jsem dost zklamaná. Přes Vánoce jsme mívali nejlepší usmiřovací sex.

Nemůžu spát, tak se aspoň snažím synchronizovat svůj iPhone s počítačem. Slyším, že synchronizace jde o dost líp Tonymu s Meryl. To zase bude stěna za postelí v jejich ložnici otlučená. Už vím, proč Tony nechtěl čaj na spaní.

Odesláno: Sobota 27. prosince 9:44

Adresát: rosenrantzpinchard@gmail.com

Milý Rosencrantzi,

ne, nepřinesu Ti sendvič se slaninou do postele. Nejsem Tvoje služka a neumím zapnout gril.

P. S.: Jestli jdeš dolů, mohl bys mi přinést moje čtecí brýle? Jsou na stolku vedle postele. Právě přišly noviny. Chci zkontrolovat, zda je *Lov na lady Dianu* v Top 10.

Odesláno: Sobota 27. prosince 18:04

Adresát: chris@christophercheshire.com

Výroba vína na balkóně je už šestý týden nejprodávanější knihou v žebříčku *The Times*, kategorie zdraví a životní styl, hobby. Regina Battenbergová je na obálce sobotního vydání s Ozem Clarkem (skutečným expertem na vína). Na fotce vychutnávají sklenici jejího Croydon Cabernet Sauvignon. Na hlavě má turban – kdo si myslí, že je?

Modlila jsem se, aby *Lov na lady Dianu* byl v Top 10, ale smůla. Můj knižní agent Dorian mi poslal esemesku, že kniha se dostala do hitparády Top 100 knihkupectví WH Smith, a to na sté místo. Meryl a Rosencrantz se nabídli, že se se mnou půjdou podívat do knihkupectví, jak se vyjímá moje kniha na policice mezi bestsellery. Pěšky jsme se prošli do pobočky malého WH Smith hned za rohem na stanici Marylebone, ale žebříček končil na padesátce. Mezitím kamarádi pozvali Rosencrantze přes facebook na iPhoneu na drink. Meryl se mě zeptala, zda se s ní nechci projet na jejich tandemovém kole do knihkupectví v Holborne.

Po chvilkovém zaváhání (přemýšlela jsem, jestli si lidi nebudou myslet, že jsme dvě potrhle lesbky) jsem nasedla na kolo a užívala si roli pasažérky. Meryl nás bravurně provezla skrz Londýn úzkými uličkami, parky a místy, která jsem nikdy předtím neviděla. V knihkupectví mě vyfotila u malé hromádky mých knih, a dokonce rozptýlila prodavačovu pozornost, když jsem je přeskládávala na policičku označenou „Doporučujeme“ (vyměnila jsem je za nejnovějšího Harryho Pottera, Rowlingová prodala už víc než dost). Potom mě pozvala na kávu do Starbucks.

„Coco, tohle není káva jen na oslavu tvojí nové knihy, chci ti něco říct,“ špitla nad svým frapučinem a nahodila ten svůj podivný úsměv, kterým mi vždy připomínala Margaret Thatcherovou.

„Měla bys Danielovi dovolit, aby si splnil svůj sen muzikálem *Větrný pískot* a jel do Ameriky.“

„Jmenuje se to *Pískání do větru*,“ opravila jsem ji nasraně.

„Víš, že má problém s tím, že ty jako žena vyděláváš víc než on, chlap, který by se měl postarat o svou rodinu. A dům...“

„Pořád to samé dokola, Meryl,“ zasténala jsem napruzeně.

„Tvoji rodiče, Coco, ti zanechali krásný, velký dům v nejlepší londýnské čtvrti. S tím on nedokáže soupeřit, on ti nemůže